Ticho

Mirek Kemel

Cesta vedla kolem křížku dolů k posedu.
Léto řeklo: "Vylez vzhůru, já tě povedu."
Vylezl jsem opatrně, jako bych lez' do nebe,
rozhlédl se po krajině, uviděl v ní sebe.

Krajina byla ve mně a já byl v krajině.
Byla jako mladá lvice, schoulená v mým klíně.
Pak nastalo ticho, jako v kostele,
Ticho po pěšině, na duši i po těle.

Ticho je v srdcích kostelních zvonů,
ticho je v bouři pod hladinou,
ticho je dech znavenejch koní,
pláč i smích pod peřinou.
Hluboký ticho je společnou řečí
moří i pramenů,
černejch děr, motýlých křídel,
lidí květin i lidí kamenů.
La la lalala la la...

Jako když se do krajiny moje srdce rozleje,
byla v ní touha, klid i naděje.
Cesty jako jizvy a věčnost ve vteřině.
Máky, květy krve, na bílý peřině.

Pak uslyšel jsem ticho na pozadí zvuků,
vždyť do ticha nás skřivan vede písní za ruku.
Já rozprostřel se do krajiny létem opilý
a jen tiše pozoroval, že zrajem' jak obilí.

Ticho je v srdcích kostelních zvonů,
ticho je v bouři pod hladinou,
ticho je dech znavenejch koní,
pláč i smích pod peřinou.
Hluboký ticho je společnou řečí
moří i pramenů,
černejch děr, motýlých křídel,
lidí květin i lidí kamenů.
La la lalala la la...

Tištěno z pisnicky-akordy.cz

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!